

Små flickor som gråter när ingen ser.

Hon sitter ner i duschen.

Hon är 10 år gammal.

Hon sitter i duschen och hon gråter.

Hon känner det varma vattnet regna mot ryggen där hon sitter på golvet i fosterställning och gråter. Salta, kalla tårar som blandas på kaklet med det varma vattnet från duschen.

Gråter man i varmt vatten så blir tårarna kalla.

Hon är så oerhört ledsen. Hennes lilla hjärta är förstört, det känns som världens undergång.

Hon vet att någonting dog där i duschen. Kanske är det därför hon minns just den stunden så väl?

Hon insåg nog där och då att man inte kan lita på någon. Alla sviker, för hon är en så hemsk människa, men hon vet ju inte varför hon är en så hemsk människa. Hon vet bara att hon är det. En hemsk människa alltså.

Hon är så vidrig, så ful, så tjock, så äcklig.

Hon är inte värd någonting.

Så tårarna faller. Hon har gått sönder. Man kan inte lita på någon.

Hon vet det. Där, i den duschen förstod hon, i fosterställning på golvet, människor är svekfulla och hon förtjänar inte att leva.

Men den 10-åriga flickan reser på sig, torkar tårarna och går ut ur duschen, möter den fina familjen på den andra våningen i huset, säger ingenting om att hon gått sönder.

Hon bara går och lägger sig, försöker sova, för imorgon börjar ännu en dag som hon måste ta sig igenom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten